

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **S. M.,** zastoupeného Mgr. Františkem Drlíkem, advokátem, se sídlem náměstí Míru 9, Šumperk, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí,** se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2011, č. j. 2011/55483 - 212 a ze dne 3. 8. 2011, č. j. 2011/55484 - 212, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2012, č. j. 2 Ad 65/2011 - 89,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se** právo na náhradu nákladů řízení **nepřiznává**.

III. Ustanovenému zástupci Mgr. Františku Drlíkovi, advokátovi, se sídlem nám. Míru 9, Šumperk, **se nepřiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Rozhodnutími ze dne 3. 8. 2011, č. j. 2011/55483 - 212, a ze dne 3. 8. 2011, č. j. 2011/55484 - 212 (dále též „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje, jimiž nebyla povolena obnova řízení ukončeného pravomocným rozhodnutím Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 2. 6. 2011 týkající se žádosti o dávku sociální péče podané dne 20. 11. 2003, resp. jímž nebyla povolena obnova řízení ukončeného pravomocným rozhodnutím Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 20. 6. 2011 týkající se opravy zřejmé nesprávnosti spočívající v označení účastníka řízení. V odůvodnění napadených rozhodnutí žalovaný uvedl, že

krajský úřad postupoval v souladu se zákonem, neboť nebyly naplněny podmínky obsažené v ustanovení § 100 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), pro obnovu řízení.

[2] Žalobce proti napadeným rozhodnutím brojil žalobou ze dne 8. 8. 2011, v níž tvrdil, že rozhodnutí jsou zmatečná, nicotná, bludná a že žádný správní orgán nezahájil správní řízení, protože se žalobcem nikdo nejednal. Žalobce poukázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 11. 2010, č. j. 38 Cad 2/2004 – 272, a dovozoval, že správní orgány setrvaly na původním nesprávném stanovisku, které jim bylo vytknuto krajským soudem. Žalobce se důrazně dovolával toho, že uplatňuje svá práva podle zákona č. 198/1993 Sb. a prováděcích předpisů.

[3] Usnesením ze dne 4. 10. 2011, č. j. 2 Ad 65/2011 - 30, Městský soud v Praze ustanovil žalobci jako zástupce Mgr. Františka Drlíka, advokáta.

[4] Žalobce prostřednictvím svého zástupce doplnil svou žalobní argumentaci podáním ze dne 30. 11. 2011 a tvrdil, že žalovaný postupoval v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu, neboť nezjistil skutkový stav věci, že žalovaný po zrušení předcházejícího správního rozhodnutí nevedl se žalobcem správní řízení, protože jej jakkoli nekontaktoval, a že žalovaný překročil meze správního uvážení, když napadená rozhodnutí nejsou dle žalobce řádně odůvodněna, protože se dostatečně nevypořádávají s jeho námitkami. Žalobce dovozoval porušení svých ústavně zaručených základních práv a svobod. Žalobce dále namítal, že správní orgány mu nedaly možnost seznámit se podklady pro rozhodnutí v rozporu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu.

[5] Žalovaný se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 15. 2. 2012, ve kterém popsal průběh správního řízení a uvedl, že žalobce dále podal podnět k přezkoumání napadených rozhodnutí, jenž nebyl shledán důvodným. Žalovaný proto navrhoval zamítnout žalobu jako nedůvodnou.

[6] Podáním ze dne 29. 2. 2012 žalobce nedal souhlas k neveřejnému jednání a domáhal se, aby bylo jednáno veřejně pouze v jeho přítomnosti. Dále navrhoval výslech svědků, a to bývalých pracovníků Městského úřadu v Zábřehu a Krajského úřadu Olomouckého kraje, kteří vyřizovali původní věc žalobce, a ministra práce a sociálních věcí.

[7] Podáním ze dne 7. 3. 2012 se žalobce domáhal odročení nařízeného jednání a opakovně se dožadoval výslechu jím navržených svědků. Rovněž navrhoval, aby řízení bylo přerušeno, protože v téže věci podle žalobce probíhá řízení před Krajským soudem v Ostravě a protože před civilními soudy v Praze žalobce vede desítky sporů, v nichž se domáhá nemajetkové a majetkové újmy.

[8] Městský soud v Praze rozhodl o žalobě rozsudkem č. j. 2 Ad 65/2011 - 89 ze dne 28. 3. 2012, kterým ji jako nedůvodnou zamítl. V odůvodnění městský soud uvedl, že předmětem soudního přezkumu žalobce učinil rozhodnutí o obnově řízení. V takovém případě nelze podle městského soudu aplikovat příslušná ustanovení správního řádu ohledně zahájení řízení z moci úřední. Pro to, aby správní orgány mohly kladně

rozhodnout o návrhu na obnovu řízení, musí být dle stanoviska městského soudu splněny podmínky obsažené v ustanovení § 100 správního řádu, přičemž žalobce i přes výzvu správního orgánu nedoložil žádné důkazy, které by byly důvodem pro obnovu řízení. Městský soud dospěl k závěru, že pokud se jedná o návrh na obnovu řízení, je věcí příslušného navrhovatele, aby prokázal naplnění důvodu pro obnovu řízení. Proto nebylo porušeno ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, neboť sám žalobce měl všechny podklady pro obnovu řízení shromáždit. Městský soud rovněž neshledal porušení žalobcem vyjmenovaných práv garantovaných ústavním pořádkem, neboť ta dopadají na řízení před správními soudy. Neúčast řádně předvolaného žalobce na jednání nebrání podle závěru městského soudu projednání a skončení věci, nejsou-li zde důvody pro odročení, které však městský soud v dané věci neshledal, zvláště když zájmy žalobce byly dostatečně chráněny soudem ustanoveným zástupcem.

II. Kasační stížnost

[9] Proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2012, č. j. 2 Ad 65/2011 - 89, podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost ze dne 26. 4. 2012, v níž se dovolával kasačních důvodů podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), c) d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a tvrdil, že rozsudek je zmatečný a paranoidní, který nesoudil žalobu, ale potvrzuje lži ministra a úředníků. Stěžovatel důrazně poukazoval na to, že uplatňuje svá práva podle zákona č. 198/1993 Sb. a prováděcích předpisů. Zástupce účastníka není dle přesvědčení stěžovatele účastníkem řízení samotným a nemůže bez stěžovatele jednat v jeho nepřítomnosti. Stěžovatel vytýkal městskému soudu, že nereagoval na jeho přípisy ze dne 29. 2. 2012 a 7. 3. 2012. Rozsudek je proto dle závěru stěžovatele v rozporu s obsahem spisu a s důkazy, které stěžovatel soudu zaslal. Městský soud neprokázal, jaké měl stěžovatel příjmy od roku 1986, jaký má invalidní důchod. Městský soud proto porušil stěžovatelova ústavním pořádkem zaručená práva a postupoval v rozporu s Ústavou a Listinou základních práv a svobod. Stěžovatel v neposlední řadě tvrdil, že žalovaný po právní stránce neexistuje.

[10] Podáním ze dne 4. 7. 2012 stěžovatel doplnil svou kasační stížnost tak, že mu bylo odepřeno právo na soudní proces. Stěžovatel zastával názor, že soud není oprávněn potvrzovat lži správních orgánů, ale že má přihlížet k oprávněným zájmům žalobce. Správní orgány i soud měly porušit zákon č. 198/1993 Sb. a prováděcí nařízení vlády. Stěžovatel byl přesvědčen, že soud a správní orgány jsou povinny prokázat, kde má stěžovatel příjmy od roku 1986, proč nepracuje a z čeho žije. Stěžovatele se opakovaně dovolával toho, že správní soud má za povinnost předvolat jím požadované svědky. Městský soud dle stěžovatele porušil řadu ustanovení s. ř. s. a zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), a ústavní pořádek České republiky.

[11] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[12] Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze vzešlo (ustanovení § 102 s. ř. s.), kasační stížnost je přípustná, neboť nejsou naplněny důvody podle ustanovení § 104 s. ř. s. Stěžovatel sice podřadil důvody kasační stížnosti pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b, c) a d) s. ř. s., stížnostní důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. stěžovatel blíže ji nerozvedl, proto Nejvyšší správní soud rozhodnutí městského soudu z těchto důvodů nepřezkoumal (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2004, č. j. 1 As 7/2004 - 47).

[13] Nejvyšší správní soud za této situace přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná; vedly ho k tomu následující úvahy:

[14] Nejvyšší správní soud uvádí, že stížnostní důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. je dán, pokud soud při svém rozhodování aplikoval na posuzovanou věc jiný právní předpis (normu), než který na věc dopadá, nebo pokud byl soudem sice aplikován správný právní předpis, avšak nebyl správně vyložen. O nesprávné posouzení právní otázky může jít také tehdy, pokud by byl vyvozen nesprávný právní závěr z jinak správně zjištěného skutkového stavu věci.

[15] Pod stížnostní důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. lze podřadit situace, kdy v řízení před krajským soudem chyběly podmínky řízení, kdy ve věci rozhodoval vyloučený soudce, nebo kdy byl soud nesprávně obsazen, popř. bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce.

[16] Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[17] Stěžovatel je toho názoru, že rozsudek je zmatečný, bludný, paranoidní a že potvrzuje lži správních orgánů. Nejvyšší správní soud tuto stížnostní námitku vyhodnotil jako důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. směřující do nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku Městského soudu v Praze.

[18] K otázce nepřezkoumatelnosti z hlediska nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů rozhodnutí se vyjádřil Nejvyšší správní soud, např. ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75 (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), takto:

[19] *„Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí*

nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“

[20] V případě napadeného rozhodnutí se městský soud nedopustil výše uvedené nesrozumitelnosti v podobě vnitřní rozpornosti výroku, nerozlišení výroku a odůvodnění, nezjistitelnosti jeho adresátů či nevhodné formulace, protože napadené rozhodnutí jasně a přehledně obsahuje všechny zákonem předepsané náležitosti. Ostatně samotný stěžovatel jeho obsahu porozuměl, pouze s jeho obsahem nesouhlasí, což nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí pro jeho nesrozumitelnost.

[21] Napadené rozhodnutí dle názoru Nejvyššího správního soudu netrpí ani nedostatkem důvodů, neboť Městský soud v Praze se v odůvodnění tohoto rozhodnutí vyjádřil řádně ke všem žalobním bodům a správně zjistil skutkový stav věci, přičemž jasně a stručně vyložil, proč napadená rozhodnutí považoval za zákonná. To, že městský soud žalobu zamítl, neznamená, že by potvrdil „lži správních orgánů“, jak dovozuje stěžovatel. Městský soud pouze vyjádřil svůj právní názor ohledně důvodnosti žaloby. Z faktu, že městský soud posoudil napadená rozhodnutí jako správná, ještě nevyplývá, že by bylo jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Subjektivní představy stěžovatele ohledně správnosti postupů správních orgánů a správních soudů nemohou zakládat důvod nepřezkoumatelnosti, pokud tyto názory nemají oporu v právním řádu České republiky.

[22] Tvrdí-li stěžovatel, že advokát není účastníkem řízení a že nemůže za jeho osobu jednat, není Nejvyššímu správnímu soudu zřejmé, vůči čemu stěžovatel brojí. Soudem ustanovený zástupce Mgr. František Drlík byl stěžovateli ustanoven jako jeho zástupce na základě jeho předchozí žádosti a nestal se účastníkem řízení, neboť žalobcem a účastníkem řízení zůstal stěžovatel a o jeho žalobě proti napadeným rozhodnutím bylo rozhodováno. Zástupce Mgr. František Drlík během jednání soudu podle protokolu nepoškodil zájmy stěžovatele, který nadto žádné pochybení zástupce blíže ji nespecifikoval. Z ustanovení § 35 s. ř. s. ani z jiného právního předpisů Nejvyššímu správnímu soudu nevyplývá, že zástupce účastníka řízení – advokát – se může účastnit jednání soudu pouze tehdy, pokud je přítomen rovněž ten účastník, kterého zastupuje.

[23] Nejvyšší správní soud neshledává jakékoli pochybení městského soudu ve vztahu k podáním stěžovatele ze dne 29. 2. 2012 a ze dne 7. 3. 2012. Návrh stěžovatele na výslech svědků nebyl důvodný, protože předmětem soudního přezkumu stěžovatel učinil to, zda žalovaný v napadených rozhodnutích rozhodl správně o návrhu stěžovatele na obnovu řízení týkajících se dávky sociální péče, resp. opravy zřejmé nesprávnosti spočívající v označení účastníka řízení. Výslech stěžovatelem navrhovaných svědků by podle názoru Nejvyššího správního soudu nemohl jakýmkoli způsobem vyřešit právní otázku, a to zda byly splněny podmínky upravené v ustanovení § 100 správního řádu pro obnovu řízení.

[24] „Nedání souhlasu stěžovatele k neveřejnému jednání“ nemělo na průběh soudního řízení a jednání soudu dne 28. 3. 2012 jakýkoli vliv. Nejvyšší správní soud přitakává stěžovateli v tom, že ústavní pořádek České republiky zakotvuje právo účastníků řízení na ústní a veřejné jednání před soudem. Jeho provedení na zákonné úrovni pak představuje ustanovení § 49 s. ř. s. Toto právo však nemůže být vykládáno tak, že pokud se účastník řízení k soudem nařízenému jednání nedostaví, resp. že nedá souhlas k jednání bez jeho přítomnosti, je nutné rozhodnutí soudu vydané při takovémto veřejném jednání zrušit pro nezákonnost s odůvodněním, že bylo vydáno „neveřejně“ (jak nesprávně dovozuje stěžovatel). Jednání soudu se totiž nestává neveřejným z toho důvodu, že se k němu strana řízení (zde stěžovatel) nedostaví. Z právního řádu České republiky proto nevyplývá, že soud musí jednat pouze za účasti dotčeného účastníka řízení, ale pouze zajistit, aby účastník řízení se mohl jednání soudu účastnit. Pokud účastník řízení nehodlá tohoto práva řádným způsobem využít, tj. dostavit se na nařízené jednání, nelze toto klást k tíži správního soudu.

[25] Z ustanovení § 50 s. ř. s. vyplývá, že nařízené jednání může být odročeno, ale to pouze z důležitých důvodů. Důležitým důvodem pro odročení jednání však není pouhé podání žádosti o odročení jednání s odůvodněním, že účastník řízení žádá výslech svědků, přerušení řízení, případně že mají probíhat řízení před obecnými soudy ohledně majetkové a nemajetkové újmy. Těmito důvody pro odročení mohou být pouze závažné faktické okolnosti na straně účastníka řízení, které mu brání fyzické účasti na předmětném jednání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2005, č. j. 2 Afs 5/2005 - 96).

[26] Nejvyšší správní soud nesouhlasí s názorem stěžovatele, že řízení mělo být přerušeno podle jeho návrhu ze dne 7. 3. 2012. Předmětné řízení by skutečně muselo být přerušeno podle ustanovení § 48 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve znění do 31. 12. 2011 (na které pravděpodobně poukazuje stěžovatel v podání ze dne 7. 3. 2012), pokud by rozhodnutí záviselo na otázce, kterou by v tomto řízení soud nebyl oprávněn řešit. Z tohoto podání, ani z kasační stížnosti však Nejvyššímu správnímu soudu jakkoli nevyplývá, že by skutečně existovala jakákoli otázka, kterou by nebyl městský soud v předmětném řízení oprávněn řešit, a to s ohledem na to, že předmětem tohoto řízení bylo posouzení toho, zda byly splněny podmínky pro obnovu řízení. Nejvyšší správní soud rovněž neshledal naplnění důvodů pro přerušení řízení podle ustanovení § 48 odst. 2 písm. a), b) s. ř. s. ve znění do 31. 12. 2011 (na které pravděpodobně poukazuje stěžovatel v podání ze dne 7. 3. 2012). Na rozdíl od ustanovení § 48 odst. 1 s. ř. s. ve znění do 31. 12. 2011 však ustanovení § 48 odst. 2 s. ř. s. ve znění do 31. 12. 2011 nestanoví povinnost správnímu soudu řízení přerušit, nýbrž nechává předsedovi senátu na zvážení, zda řízení s ohledem na okolnosti případu přeruší; pokud městský soud neshledal naplnění důvodů pro přerušení řízení podle ustanovení § 48 odst. 2 s. ř. s. ve znění do 31. 12. 2011 (na které pravděpodobně poukazuje stěžovatel v podání ze dne 7. 3. 2012), nelze shledat v jeho postupu jakoukoli vadu. Městský soud proto neměl za povinnost předmětné řízení přerušit podle značně neurčitého a obtížně uchopitelného podání stěžovatele ze dne 7. 3. 2012, neboť pro takovýto postup Nejvyšší správní soud při objektivním posouzení neshledal naplnění podmínek předvídaných s. ř. s.

[27] Nejvyšší správní soud rovněž nesdílí názor stěžovatele, že by údajné nespojení předmětného soudního řízení s dalšími soudními řízeními vedenými stěžovatelem, jež nadto nejsou stěžovatelem v kasační stížnosti blíže specifikovány, bylo důvodem pro zrušení rozsudku městského soudu pro jinou vadu řízení ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatel totiž přehlíží, že ustanovení § 39 odst. 1 s. ř. s. zakotvuje uvážení předsedovi senátu ohledně spojení řízení. Pokud předseda senátu dospěl k závěru, že není nutné spojit předmětné řízení s dalšími řízeními, které vede stěžovatel, nelze z toho ničeho dovozovat. Nejvyšší správní soud poukazuje na dikci ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., podle kterého relevantním důvodem nepřezkoumatelnosti může být pouze jiná vada, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že otázka spojení či nespojení několika soudních řízení jakýkoli vliv na zákonnost rozhodnutí správního soudu ve věci samé nemá.

[28] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že stěžovateli nebylo bráněno v přístupu k soudu a v možnosti překládat zde své návrhy; tato práva jsou mu garantována ústavním pořádkem České republiky a Městský soud v Praze tato práva stěžovateli poskytl. Pokud však stěžovatel těchto práv nehodlá řádným způsobem využít, spolupracovat se soudem a není ochoten se k jednání dostavit, přičemž tento přístup odůvodňuje zástupnými a lichými důvody, nelze toto klást k tíži jakékoli soudní instituce.

[29] Není proto naplněn stěžovatelem uplatněný kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[30] Nejvyšší správní soud dále v obecné rovině nezjistil stěžovatelem tvrzené a konkrétněji nerozvedené porušení Ústavy (čl. 1, čl. 3, čl. 4, čl. 10, čl. 96 odst. 2), Listiny základních práv a svobod (čl. 1, čl. 3 odst. 3, čl. 6 odst. 1, 10 odst. 1 a 3, čl. 23, čl. 30 odst. 1, 2, čl. 31, čl. 36 odst. 2, čl. 37 odst. 2, čl. 38 odst. 2), s. ř. s. (§ 39, § 48 odst. 1 písm. d) a odst. 2 písm. b), § 64) a o. s. ř. (§ 83 odst. 1 a odst. 2 písm. d), § 103). Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že je kasačním soudem zásadně vázaným dispoziční zásadou podle ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto nemůže dohledávat důvody a argumentaci stěžovatele namísto něj, neboť tím by naprosto změnil charakter kasační stížnosti a porušil by rovnost účastníků řízení normovanou ustanovením § 36 odst. 1 s. ř. s. Pouhý výčet ustanovení předpisu proto nepředstavuje řádnou kasační argumentaci a Nejvyšší správní soud se k takovému výčtu v konkrétní rovině proto nemůže vyjadřovat.

[31] Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v postupu Městského soudu v Praze nezjistil, že by byly porušeny podmínky řízení, kterých se stěžovatel dovolává. Nejvyšší správní soud neshledal, že by existovala překážka litispendence (překážka probíhajícího řízení podle ustanovení § 83 odst. 1 o. s. ř.) nebo že by vedení předmětného soudního řízení bylo znemožněno řízením ve věcech náhrady škody nebo dorovnání výše protiplnění podle zákona o nabídkách převzetí anebo ve věcech přezkoumání protiplnění při výkupu účastnických cenných papírů (ustanovení § 83 odst. 2 písm. d) o. s. ř.).

[32] Není proto naplněn stěžovatelem uplatněný kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

[33] Tvrdí-li stěžovatel, že žalovaný po právní stránce neexistuje, nemůže Nejvyšší správní soud ani tomuto přisvědčit. Z ustanovení § 1 bod 5 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění pozdějších předpisů, vyplývá, že ústředním orgánem státní správy, v jehož čele je člen vlády, je rovněž Ministerstvo práce a sociálních věcí – žalovaný. Ze zákona o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky proto plyne, že žalovaný po právní stránce existuje.

[34] K argumentaci stěžovatele, že rozsudek je v rozporu s obsahem spisu, v rozporu s důkazy, jež stěžovatel předložil, a že soud neprokázal, jaké má stěžovatel příjmy, Nejvyšší správní soud uvádí, že předmětem soudního řízení stěžovatel v žalobě ze dne 8. 8. 2011 učinil přezkum napadených rozhodnutí týkajících se obnovy řízení ohledně dávky sociální péče, resp. opravy zřejmé nesprávnosti spočívající v označení účastníka řízení. Městský soud proto měl v mezích žalobních bodů v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. napadená rozhodnutí z hlediska jejich zákonnosti a správnosti přezkoumat a dospět k příslušným závěrům, což městský soud v rozsudku rovněž učinil. Otázka příjmů stěžovatele je v tomto směru nerozhodná. Nadto stěžovatel ve své žalobě ani žalobní bod ohledně nutnosti prokázání svých příjmů neuvedl – nelze proto zpětně dovozovat nesprávnost závěrů správního soudu, pokud sám stěžovatel tuto otázku neučinil žalobním bodem.

[35] Není proto naplněn stěžovatelem uplatněný kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[36] Dovolává-li se stěžovatel toho, že uplatňuje svá práva podle zákona č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o protiprávnosti komunistického režimu“), a podle prováděcích předpisů k zákonu o protiprávnosti komunistického režimu, neshledává Nejvyšší správní soud tuto argumentaci přiléhavou. Napadená rozhodnutí se totiž týkala toho, zda je možné obnovit řízení týkajících se dávky sociální péče, resp. opravy zřejmé nesprávnosti spočívající v označení účastníka řízení. Nejvyšší správní soud v zákoně o protiprávnosti komunistického režimu neshledává jakýkoli podklad pro to, aby správní orgány v případě obnovy řízení přihlédly k jiným skutečnostem, než které jsou uvedeny v ustanovení § 100 správního řádu. V napadených rozhodnutích, ani v předcházejících rozhodnutích, proti nimž směřoval návrh stěžovatele na obnovu řízení, nebyl zákon o protiprávnosti komunistického režimu, případně jiné předpisy týkající se vypořádání se s komunistickou minulostí, použit. Argumentace stěžovatele ohledně zákona o protiprávnosti komunistického režimu a prováděcích předpisů se proto zcela míjí s předmětem soudního přezkumu – s napadenými rozhodnutími.

[37] Není proto naplněn stěžovatelem uplatněný kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[38] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že kasační stížnost je nedůvodná a jakou takovou ji zamítl podle ustanovení § 110 odst. 1 in fine s. ř. s.

IV. Náklady řízení

[39] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

[40] Jelikož stěžovateli byl usnesením Městského soudu v Praze ze dne 4. 10. 2011, č. j. 2 Ad 65/2011 - 30, ustanoven zástupce, Mgr. František Drlík, advokát, Nejvyšší správní soud musel podle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. rozhodnout o jeho odměně za zastupování. Protože Mgr. František Drlík v řízení o kasační stížnosti neučinil žádný právní úkon ve smyslu vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že mu nepřiznal žádnou odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. září 2012

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně

senátu